

[Duborg.]

er i alle Tilfælde den laveste Pris, der kunde gives nogen Begrundelse for. Naar Socialdemokratiets Ordfører nævnte 3 Kr. som den laveste Pris, der overhovedet kunde tales om i Forbindelse med Rentabilitet, saa vil en Pris af 2 Kr. 80 Øre, som her er foreslaaet, næppe selv af den højtærede Minister kunne angives at være den rigtige under de foreliggende Omstændigheder.

Jeg vil sige til den højtærede Minister, at det forekommer mig ikke at være klogt at fremkomme med et Forslag, der i Grunden kun kan tjene til at slaa Modet og Forhaabningerne ned hos Landbruget, som kæmper med disse overordentlig store Vanskeligheder i denne Produktion. Naar Landbruget behandles saadan af Regeringen, at man fastlægger en Pris, der ligger saa lavt, ja, saa kan man ikke vente eller forlange, at Landbruget skal faa megen Tillid til Fremtiden. Naar Landbrugerne ser, at den stærke Regering, vi har, og som de ikke kan gøre sig Haab om at komme af med i det første Aars Tid i alt Fald, stiller sig saaledes over for Landbruget, ja, saa kan man ikke vente eller forlange, at de skal kunne opretholde Haabet om, at det kan betale sig at fortsætte trods Vanskelighederne. Og her kommer vi til det Problem, der jo er det vigtigste i denne Forbindelse, nemlig dette: naar det nu gælder om for hele vor Økonomi — derom er der næppe Tvivl — at opretholde en stor Smørekspport, tjener man saa dette Formaal ved et Forslag som dette, eller svækker man det? Jeg tror ikke, der kan være nogen Tvivl om, at man svækker dette Formaal. Naar man saa at sige fratager Producenterne Forhaabningerne om overhovedet at kunne komme igennem med Produktionen uden store Tab, kan man ikke vente, at denne Produktion kan opretholdes.

Den højtærede Landbrugsminister havde for faa Dage siden Lejlighed til her i Tinget at beskæftige sig med Spørgsmaalet om, hvorvidt der allerede var Tilbagegang i Produktionen, eller der ikke var det. Den højtærede Minister mente jo at have gjort den heldige Erfaring og være kommet til den Opfattelse, at der ingen Tilbagegang var. Dette er nu imidlertid ikke rigtigt. Selve Opgørelserne fra Mejeribrugget viser, at der er en Tilbagegang, og at denne Tilbagegang endda er ret stor. Man kan ikke regne med Forholdet, som det var de første Dage, da Virkningerne af Krigen slet ikke var kendelige, men ser vi paa Udviklingen, som den har været fra Periodens Begyndelse til nu, har der Uge for Uge været en stigende Tilbagegang i Produktionen i Forhold til i

Fjor, hvorimod der skulde have været en betydelig Fremgang som Følge af, at Mund- og Klovesygen i Fjor formindskede Udbyttet overordentlig stærkt. Der er derfor ingen Tvivl om, at vi allerede under de værende Forhold er inde i en Tilbagegang, hvis Omfang ikke er ringe. I den sidste Periode forud for Krigen, fra 28. Juli til 24. August, var der i Forhold til i Fjor en Fremgang paa 336 t. Efter Krigen Udbrud sker der en Tilbagegang, og den er Periode for Periode stigende; for den sidste Periode, som er opgjort, fra 20. Oktober til 16. November, er Tilbagegangen 653 t. Der er altsaa en ubestridelig og kendelig Tilbagegang, og jeg tør sige til den højtærede Minister, at dette Lovforslag kun kan tjene til at forøge denne Udvikling.

En saa afvisende Stilling over for de mest berettigede Krav fra det danske Mejeribrug kan kun tjene til at forøge Mistilliden til selve Smørproduktionens Fremtid.

Hvad er det nu, man fra Mejeribruggets Side har forlangt? Det er ikke Fantasipriser, man har forlangt, det er ikke urimelige Krav, man har stillet. Jeg ved, at det danske Mejeribrug for faa Dage siden har sendt den højtærede Minister en Skrivelse om dog i det mindste straks at fastsætte Prisen til 3 Kr. og, hvis Forholdene gjorde det paa krævet, lade den stige til 3 Kr. 50 Øre efter nærmere Forhandling med Mejeriorganisationerne. Det er altsaa ikke Krav, der ligger ude i det urimelige eller paa nogen Maade ligger over alle de Krav fra andre Erhvervs Side, som bliver honoreret af Regeringen. Dette sidste maa man ikke glemme. Jeg vil gerne spørge den højtærede Landbrugsminister eller Regeringen: Hvordan kan man i Grunden forsvare Regeringens Stilling over for dette, det vigtigste af alle danske Erhverv? Thi det er det; det er afgørende for dansk Økonomi, at Smørproduktion og Flæskeproduktion opretholdes.

Hvordan kan man forsvare denne Stilling over for dette Erhverv, naar man handler paa en helt anden Maade over for alle andre Erhverv? Er det den samme Fremgangsmaade, man med Hensyn til Kornloven f. Eks. bruger over for Møllere og Bagere? Eller er det den samme Fremgangsmaade, man bruger over for Rederne i Fragtnævnet? Eller hvad siger man om Huslejelovgivningen? Bygger den paa den Forudsætning, at Haandværkerne skal arbejde for lave Priser for at skaffe billige Boliger? Denne stærke Fremhævnelse af Hensynet til billige Varer er noget specielt og noget helt enestaaende, der kun gælder for Landbrugsproduktionen og specielt for